

TRADUCERE

CONVENȚIE

privind notificarea și comunicarea în străinătate a actelor judiciare și extrajudiciare în materie civilă sau comercială

(adoptată la 15 noiembrie 1965)

STATELE SEMNATARE ALE PREZENTEI CONVENȚII,

DORIND să creeze mijloacele corespunzătoare pentru ca actele judiciare și extrajudiciare care trebuie notificate sau comunicate în străinătate să fie cunoscute de destinatarii lor în timp util,

PREOCUPATE să îmbunătățească în acest scop asistența judiciară reciprocă prin simplificarea și accelerarea procedurii,

AU HOTĂRÂT să încheie o convenție în aceste scopuri și au convenit asupra următoarelor dispoziții:

Articolul 1

Prezenta convenție se aplică, în materie civilă sau comercială, în toate cazurile în care un act judiciar ori extrajudiciar trebuie să fie transmis în vederea notificării sau comunicării în străinătate.

Convenția nu se aplică dacă adresa destinatarului actului nu este cunoscută.

CAPITOLUL I

ACTE JUDICIARE

Articolul 2

Fiecare stat contractant desemnează o autoritate centrală care își asumă sarcina de a primi cererile de notificare sau de comunicare provenind de la un alt stat contractant și de a le da curs în conformitate cu prevederile art. 3-6.

Autoritatea centrală este organizată potrivit normelor prevăzute de statul solicitat.

Articolul 3

Autoritatea sau funcționarul ministerial competent potrivit legilor statului de origine înaintează autorității centrale a statului solicitat o cerere conformă cu formularul-model anexat la prezenta convenție, fără să fie nevoie de supralegalizarea actelor și nici de o altă formalitate echivalentă.

Cererea trebuie să fie însoțită de actul judiciar sau de copia sa, ambele în câte două exemplare.

Articolul 4

Dacă autoritatea centrală apreciază că dispozițiile prezentei convenții nu au fost respectate, aceasta informează imediat solicitantul, precizând obiecțiile pe care le are cu privire la cerere.

Articolul 5

Autoritatea centrală a statului solicitat îndeplinește sau transmite spre îndeplinire actul de către o instituție competentă:

- a) fie potrivit modalităților prevăzute de legislația statului solicitat pentru notificarea sau comunicarea actelor întocmite în această țară și care sunt destinate persoanelor care se află pe teritoriul său;

b) fie potrivit modalității speciale cerute de solicitant, cu condiția ca aceasta să nu contravină legii statului solicitat.

În afara cazului prevăzut la alin. 1 lit. b), actul poate fi oricând înmănat destinatarului care îl acceptă de bunăvoie.

Dacă actul trebuie să fie notificat sau comunicat conform alin. 1, autoritatea centrală poate solicita ca actul să fie redactat ori tradus în limba sau în una dintre limbile oficiale ale țării sale.

Partea cererii, conformă formularului-model anexat la prezenta convenție, care conține elementele esențiale ale actului este înmănată destinatarului.

Articolul 6

Autoritatea centrală a statului solicitat sau oricare autoritate pe care o va desemna în acest scop întocmește o dovadă potrivit formularului-model anexat la prezenta convenție.

Dovada menționează îndeplinirea cererii, indică forma, locul și data îndeplinirii, precum și persoana căreia i-a fost înmănat actul. După caz, aceasta precizează împrejurarea care ar fi împiedicat executarea.

Solicitantul poate cere ca dovada care nu este întocmită de către autoritatea centrală sau de către o autoritate judiciară să fie avizată de către una dintre aceste autorități.

Dovada este înaintată direct solicitantului.

Articolul 7

Mențiunile din formularul-model anexat la prezenta convenție sunt redactate în mod obligatoriu fie în limba franceză, fie în limba engleză. Ele pot fi redactate, în plus, în limba sau în una dintre limbile oficiale ale statului de origine.

Spațiile albe corespunzătoare acestor mențiuni sunt completate fie în limba statului solicitat, fie în limba franceză, fie în limba engleză.

Articolul 8

Fiecare stat contractant are facultatea să notifice sau să comunice acte judiciare fără constrângere, prin grija agenților săi diplomați sau funcționarilor săi consulari, persoanelor care se află în străinătate.

Orice stat poate declara că se opune folosirii acestei facultăți pe teritoriul său, cu excepția cazului în care actul trebuie să fie notificat sau comunicat unui cetățean al statului de origine.

Articolul 9

Fiecare stat contractant are în plus facultatea de a folosi calea consulară pentru transmiterea, în vederea notificării sau comunicării, a actelor judiciare autorităților unui alt stat contractant pe care acesta l-a desemnat.

Dacă circumstanțe excepționale o cer, fiecare stat contractant are facultatea de a folosi în aceleași scopuri calea diplomatică.

Articolul 10

Prezenta convenție nu împiedică, cu condiția ca statul de destinație să nu declare că se opune la aceasta:

a) libertatea de a transmite actele judiciare direct, prin poștă, persoanelor care se află în străinătate;

- b) libertatea, pentru funcționarii ministeriali, funcționari sau alte persoane competente ale statului de origine, de a proceda la notificarea sau comunicarea actelor judiciare direct prin grija funcționarilor ministeriali, funcționarilor sau altor persoane competente ale statului de destinație;
- c) libertatea, pentru orice persoană interesată într-o acțiune judiciară, de a îndeplini notificarea sau comunicarea de acte judiciare prin grija funcționarilor ministeriali, funcționarilor sau altor persoane competente ale statului de destinație.

Articolul 11

Prezenta convenție nu împiedică statele contractante să convină asupra acceptării, în scopul notificării sau comunicării actelor judiciare, a unor căi de transmitere, altele decât cele prevăzute de articolele precedente, și, în special, a comunicării directe dintre autoritățile din statele respective.

Articolul 12

Notificările și comunicările de acte judiciare care provin dintr-un stat contractant nu pot da loc la plăți sau rambursări de taxe ori cheltuieli pentru serviciile statului solicitat.

Solicitantul va plăti sau va rambursa cheltuielile prevăzute de:

- a) intervenția unui funcționar ministerial sau a unei persoane competente potrivit legii statului de destinație;
- b) folosirea unei forme speciale.

Articolul 13

Îndeplinirea unei cereri de notificare sau de comunicare, conform dispozițiilor prezentei convenții, nu poate fi refuzată decât dacă statul solicitat consideră că această executare este de natură să aducă atingere suveranității sau securității sale.

Îndeplinirea nu poate fi refuzată pentru singurul motiv că legea statului solicitat impune competența judiciară exclusivă în cauza în speță sau nu permite acțiune în justiție pentru obiectul pe care se întemeiază cererea.

În caz de refuz, autoritatea centrală îl informează imediat despre aceasta pe solicitant și indică motivele.

Articolul 14

Dificultățile care apar cu ocazia transmiterii, în vederea notificării sau comunicării, de acte judiciare vor fi reglementate pe cale diplomatică.

Articolul 15

Dacă un act de chemare în judecată sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în vederea notificării ori comunicării, potrivit dispozițiilor prezentei convenții, și când pârâțul nu se prezintă, judecătorul nu se va pronunța până când nu se stabilește că:

- a) actul a fost notificat sau comunicat potrivit formelor prevăzute de legislația statului solicitat pentru notificarea ori comunicarea de acte întocmite în această țară și care sunt destinate persoanelor care se află pe teritoriul său; sau
- b) actul a fost înmănat efectiv pârâțului ori la locuința acestuia, conform unei alte proceduri prevăzute de prezenta convenție,

și că, în fiecare dintre aceste cazuri, fie notificarea sau comunicarea, fie înmânarea a avut loc în timp util, pentru ca pârâțul să se poată apăra.

Fiecare stat contractant are facultatea să declare că judecătorii săi, cu toate dispozițiile alin. 1, pot hotărî, deși nu a fost primită nici o dovadă care să ateste fie notificarea, fie comunicarea, fie înmânarea, dacă următoarele condiții sunt întrunite:

- a) actul a fost transmis potrivit uneia dintre modalitățile prevăzute de prezenta convenție;
- b) un termen pe care judecătorul îl va aprecia în fiecare caz și care va fi de cel puțin 6 luni s-a scurs de la data transmiterii actului;
- c) deși s-au făcut toate demersurile necesare pe lângă autoritățile competente ale statului solicitat, nici o dovadă nu a putut fi obținută.

Prezentul articol nu se opune ca, în caz de urgență, judecătorul să dispună orice măsură provizorie sau de conservare.

Articolul 16

Dacă un act de chemare în judecată sau un act echivalent a trebuit să fie transmis în străinătate în scopul notificării ori comunicării, potrivit dispozițiilor prezentei convenții, și o hotărâre judecătorească a fost dată împotriva unui pârât care nu a fost prezent, judecătorul are facultatea de a pune în vedere pârâtului decăderea care rezultă din expirarea termenelor de exercitare a căilor de atac, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- a) pârâtul, fără să aibă culpă, nu a luat cunoștință în timp util de actul respectiv pentru a se apăra de hotărâre prin exercitarea unei căi de atac;
- b) mijloacele de apărare ale pârâtului nu apar lipsite de orice temei.

Cererea vizând înlăturarea decăderii din termen este inadmisibilă dacă nu a fost formulată într-un termen rezonabil începând din momentul în care pârâtul a avut cunoștință de hotărâre.

Fiecare stat contractant are facultatea să declare că această cerere este inadmisibilă dacă este formulată după expirarea unui termen pe care acesta îl va preciza în declarația sa, cu condiția ca acest termen să nu fie mai mic de un an calculat de la pronunțarea hotărârii.

Prezentul articol nu se aplică hotărârilor privind statutul persoanelor.

CAPITOLUL II

ACTE EXTRAJUDICIARE

Articolul 17

Actele extrajudiciare emise de autoritățile și funcționarii ministeriali ai unui stat contractant pot fi transmise în scopurile notificării sau comunicării într-un alt stat contractant, potrivit modalităților și condițiilor prevăzute de prezenta convenție.

CAPITOLUL III

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 18

Orice stat contractant poate desemna, în afara autorității centrale, alte autorități, stabilind competențele acestora.

Cu toate acestea, solicitantul are întotdeauna dreptul să se adreseze direct autorității centrale.

Statele federale au facultatea să desemneze mai multe autorități centrale.

Articolul 19

Prezenta convenție nu se opune ca legea internă a unui stat contractant să permită alte forme de transmitere care nu sunt prevăzute în articolele precedente, în scopurile notificării sau comunicării pe teritoriul său a actelor provenind din străinătate.

Articolul 20

Prezenta convenție nu se opune ca statele contractante să convină pentru a deroga de la prevederile:

- a) art. 3 alin. 2, în ceea ce privește cerința dublului exemplar al documentelor transmise;
- b) art. 5 alin. 3 și art. 7, în ceea ce privește folosirea limbilor;
- c) art. 5 alin. 4;
- d) art. 12 alin. 2.

Articolul 21

Fiecare stat contractant va notifica Ministerului Afacerilor Externe al Olandei fie în momentul depunerii instrumentului său de ratificare sau de aderare, fie ulterior:

- a) desemnarea autorităților prevăzute la art. 2 și 18;
- b) desemnarea autorității competente pentru stabilirea dovezii prevăzute la art. 6;
- c) desemnarea autorității competente pentru primirea actelor transmise pe cale consulară, potrivit art. 9.

Acesta va notifica, după caz, în aceleași condiții:

- a) opunerea sa la folosirea căilor de transmitere prevăzute la art. 8 și 10;
- b) declarațiile prevăzute la art. 15 alin. 2 și la art. 16 alin. 3;
- c) orice modificare a desemnărilor, opunerilor și declarațiilor menționate mai sus.

Articolul 22

Prezenta convenție va înlocui în raporturile dintre statele care au ratificat-o art. 1-7 ale convențiilor privind procedura civilă, semnate la Haga la 17 iunie 1905 și, respectiv, la 1 martie 1954, în măsura în care statele menționate sunt părți la una sau la cealaltă dintre aceste convenții.

Articolul 23

Prezenta convenție nu aduce atingere aplicării art. 23 al Convenției privind procedura civilă, semnată la Haga la 17 iunie 1905, nici art. 24 al Convenției privind procedura civilă, semnată la Haga la 1 martie 1954.

Aceste articole nu sunt totuși aplicabile decât dacă se folosesc modalități de comunicare identice celor prevăzute de convențiile menționate.

Articolul 24

Acordurile adiționale la convențiile menționate din 1905 și, respectiv, din 1954, încheiate de statele contractante, sunt considerate, de asemenea, aplicabile la prezenta convenție numai dacă statele interesate nu convin altfel.

Articolul 25

Fără a se aduce atingere aplicării art. 22 și 24, prezenta convenție nu derogă de la convențiile la care statele contractante sunt sau vor fi părți și care conțin dispoziții în materiile reglementate de prezenta convenție.

Articolul 26

Prezenta convenție este deschisă spre semnare statelor reprezentate la a 10-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat.

Aceasta va fi ratificată și instrumentele de ratificare vor fi depuse la Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

Articolul 27

Prezenta convenție va intra în vigoare în a 60-a zi după depunerea celui de-al treilea instrument de ratificare prevăzut la art. 26 alin. 2.

Pentru fiecare stat semnatar care ratifică ulterior, prezenta convenție va intra în vigoare în a 60-a zi după depunerea instrumentului său de ratificare.

Articolul 28

Orice stat nereprezentat la cea de-a 10-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat va putea adera la prezenta convenție după intrarea sa în vigoare în baza art. 27 alin. 1. Instrumentul de aderare va fi depus la Ministerul Afacerilor Externe al Olandei.

Prezenta convenție va intra în vigoare pentru acel stat cu condiția ca un stat care a ratificat convenția înaintea acestei depuneri să nu se opună în termen de 6 luni începând de la data la care Ministerul Afacerilor Externe al Olandei îi va notifica această aderare.

În lipsa opunerii, prezenta convenție va intra în vigoare pentru statul care aderă în prima zi din luna care urmează expirării ultimului dintre termenele menționate la alin. 2.

Articolul 29

Orice stat, în momentul semnării, ratificării sau aderării, va putea declara că prezenta convenție se va extinde la ansamblul teritoriilor pe care le reprezintă pe plan internațional sau la unul ori mai multe dintre ele. Această declarație va avea efect din momentul intrării în vigoare a convenției pentru statul respectiv.

Ca urmare, orice extindere de această natură va fi notificată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei.

Prezenta convenție va intra în vigoare pentru teritoriile la care se referă extinderea în a 60-a zi după notificarea menționată la alin. 2.

Articolul 30

Prezenta convenție va avea o durată de 5 ani începând de la data intrării sale în vigoare conform art. 27 alin. 1, chiar pentru statele care o vor ratifica sau care vor adera ulterior la aceasta.

Prezenta convenție va fi reînnoită în mod tacit din 5 în 5 ani, dacă nu există denunțare.

Denunțarea va fi notificată Ministerului Afacerilor Externe al Olandei cu cel puțin 6 luni înaintea expirării termenului de 5 ani.

Ea va putea să se limiteze la unele dintre teritoriile la care se aplică prezenta convenție.

Denunțarea nu va avea efect decât față de statul care a notificat-o. Prezenta convenție va rămâne în vigoare pentru celelalte state contractante.

Articolul 31

Ministerul Afacerilor Externe al Olandei va notifica statelor la care se referă art. 26, precum și statelor care vor adera conform dispozițiilor art. 28:

- a) semnăturile și ratificările prevăzute la art. 26;
- b) data la care prezenta convenție va intra în vigoare conform dispozițiilor art. 27 alin. 1;
- c) aderările vizate la art. 28 și data la care acestea vor avea efect;
- d) extinderile prevăzute la art. 29 și data la care acestea vor avea efect;
- e) desemnările, opunerile și declarațiile menționate la art. 21;
- f) denunțările vizate la art. 30 alin. 2.

Drept care subsemnații, legal împuterniciți, am semnat prezenta convenție.

Adoptată la Haga la 15 noiembrie 1965, în limbile franceză și engleză, cele două texte având aceeași valoare, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Guvernului Olandei și a cărui copie certificată pentru conformitate va fi comunicată pe cale diplomatică fiecărui stat reprezentat la a 10-a sesiune a Conferinței de la Haga de drept internațional privat.
